Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

den 12 maj 2021 *

”Institutionell rätt – Europeiskt medborgarinitiativ – Handelsutbyte med territorier under militär ockupation – Avslag på ansökan om registrering – Faller uppenbart utanför kommissionens befogenheter på området – Artikel 4.2 b i förordning (EU) nr 211/2011 – Gemensam handelspolitik – Artikel 207 FEUF – Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik – Artikel 215 FEUF – Motiveringsskyldighet – Artikel 4.3 i förordning nr 211/2011”

I mål T-789/19,

Tom Moerenhout, Humbeek (Belgien), och de övriga sökande vilkas namn anges i bilaga,[1] företrädda av advokaten G. Devers,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av I. Martínez del Peral och S. Delaude, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av kommissionens beslut (EU) 2019/1567 av den 4 september 2019 om det föreslagna medborgarinitiativet ”Se till att den gemensamma handelspolitiken är i överensstämmelse med EU-fördragen och förenlig med internationell rätt” (EUT L 241, 2019, s. 12),

meddelar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden S. Papasavvas samt domarna A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk (referent) och G. Hesse,

justitiesekreterare: handläggaren M. Marescaux,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 14 januari 2021,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

1 Förteckningen över övriga sökande har endast bifogats den version som delgetts parterna.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökandena, Tom Moerenhout och sex andra medborgare vilkas namn anges i bilaga, ligger bakom det föreslagna europeiska medborgarinitiativet ”Se till att den gemensamma handelspolitiken är i överensstämmelse med EU-fördragen och förenlig med internationell rätt” (nedan kallat förslaget till medborgarinitiativ), vilket överlämnades till Europeiska kommissionen den 5 juli 2019 för registrering enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet (EUT L 65, 2011, s. 1).

2 Förslaget till medborgarinitiativ avsåg följande ämne:

”Reglering av kommersiella transaktioner med ockupationsmaktens enheter baserade på eller med verksamhet i de ockuperade områdena genom att förbjuda införsel till EU-marknaden av produkter därifrån.”

3 Enligt förslaget till medborgarinitiativ hade det följande mål:

”I egenskap av fördragens väktare måste kommissionen se till att EU:s politik är konsekvent och förenlig med de grundläggande rättigheterna och internationell rätt på alla EU-lagstiftningens områden, även den gemensamma handelspolitiken. Den måste lägga förslag på rättsakter som hindrar EU-bolag från att både importera produkter med ursprung i olagliga bosättningar på ockuperade områden och exportera till sådana områden i syfte att bevara den inre marknadens integritet och varken stödja eller bistå vidmakthållandet av sådana olagliga situationer.”

4 Sökandena hänvisade därefter, under rubriken ”Tillämpliga bestämmelser i fördragen och i internationell rätt”, till artiklarna 2, 3.5, 6.3 och 21 FEU samt artiklarna 2.1, 3, 205, 207.1 och 207.2 FEUF. De hänvisade även till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, till rådets förordning (EG) nr 2368/2002 av den 20 december 2002 om genomförande av Kimberleyprocessens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter (EGT L 358, 2002, s. 28), till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/125 av den 16 januari 2019 om handel med vissa varor som kan användas till dödsstraff, tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (EUT L 30, 2019, s. 1) samt till dom av den 30 juli 1996, Bosphorus (C-84/95, EU:C:1996:312), och dom av den 25 februari 2010, Brita (C-386/08, EU:C:2010:91), liksom till vissa bestämmelser och källor inom internationell rätt, bland annat resolutioner från Förenta nationernas säkerhetsråd och yttranden från Internationella domstolen.

5 Genom beslut (EU) 2019/1567 av den 4 september 2019 om det föreslagna medborgarinitiativet ”Se till att den gemensamma handelspolitiken är i överensstämmelse med EU-fördragen och förenlig med internationell rätt” (EUT L 241, 2019, s. 12) (nedan kallat det angripna beslutet), avslog kommissionen ansökan om registrering av förslaget till medborgarinitiativ.

6 I skälen 5–7 i det angripna beslutet motiverade kommissionen avslaget på följande sätt:

”(5) En rättsakt som omfattar ämnet för det föreslagna medborgarinitiativet kan endast antas på grundval av artikel 215 [FEUF].

(6) En förutsättning för att en rättsakt ska kunna antas på grundval av artikel 215 [FEUF] är emellertid att det antas ett beslut i enlighet med avdelning V kapitel 2 [FEU], där det föreskrivs att de ekonomiska och finansiella förbindelserna med det berörda tredjelandet helt eller delvis ska avbrytas eller begränsas. Kommissionen har inte befogenhet att lägga fram förslag till ett sådant

beslut. Om det inte har antagits något sådant beslut i enlighet med avdelning V kapitel 2 [FEU], har kommissionen inte befogenhet att lägga fram ett förslag till en rättsakt för antagande på grundval av artikel 215 [FEUF].

(7) Av dessa skäl faller det föreslagna medborgarinitiativet ’Se till att den gemensamma handelspolitiken är i överensstämmelse med EU-fördragen och förenlig med internationell rätt’ uppenbart utanför kommissionens befogenhet att lägga fram ett förslag till en unionsrättsakt för att genomföra fördragen i enlighet med artikel 4.2 b jämförd med artikel 2.1 i [förordning nr 211/2011].”

Förfarandet och parternas yrkanden

7 Sökandena väckte talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 14 november 2019.

8 Kommissionen inkom med svaromål den 30 januari 2020.

9 Sökandena ingav replik den 20 april 2020.

10 Kommissionen ingav duplik den 9 juli 2020.

11 På förslag av tionde avdelningen beslutade tribunalen, med tillämpning av artikel 28 i sina rättegångsregler, att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning.

12 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 14 januari 2021.

13 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

15 Till stöd för sin talan har sökandena anfört fyra grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 41.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna och av artikel 4.1 och 4.2 i förordning nr 211/2011, då kommissionen förvanskade förslaget till medborgarinitiativ genom att bortse från dess verkliga mål, som rör en åtgärd på området för den gemensamma handelspolitiken. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 4.3 andra stycket i samma förordning, genom att kommissionen åsidosatte sin motiveringsskyldighet i det angripna beslutet. Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 4.2 b i förordningen, genom att kommissionen felaktigt fann att den åtgärd som efterfrågades i förslaget till medborgarinitiativ endast kunde antas med stöd av artikel 215 FEUF. Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 4.2 b i förordningen, genom att kommissionen inte beaktade andra rättsliga grunder som det föreslagna medborgarinitiativet uppenbart hör hemma under.

16 Tribunalen finner det lämpligt att först pröva den andra grunden avseende bristfällig motivering av det angripna beslutet.

17 Inom ramen för denna grund har sökandena i huvudsak anfört tre anmärkningar avseende motiveringen av det angripna beslutet.

18 För det första underlät kommissionen att förklara varför den ansåg att artikel 207.2 FEUF inte utgjorde en lämplig rättslig grund för den åtgärd som avsågs i det föreslagna europeiska medborgarinitiativet, trots att denna bestämmelse och förordning 2019/125 uttryckligen nämns i förslaget. Sökandena anser att det framgår av förslaget till medborgarinitiativ att det avsåg en åtgärd som omfattas av den gemensamma handelspolitiken.

19 För det andra borde kommissionen, eftersom den bedömde att endast artikel 215 FEUF om åtgärder på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) kunde utgöra en lämplig rättslig grund för förslaget till medborgarinitiativ, ha förklarat varför den ansåg att det övervägande målet med förslaget var en åtgärd på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken snarare än en åtgärd avseende den gemensamma handelspolitiken.

20 För det tredje gjorde kommissionen inte någon åtskillnad mellan de två punkterna i artikel 215 FEUF. Den allmänna hänvisningen till denna artikel som rättslig grund för den åtgärd som avses i det föreslagna europeiska medborgarinitiativet gör det emellertid inte möjligt att förstå varför det förbud som avses i förslaget ska anses omfattas av restriktiva åtgärder mot länder (med stöd av artikel 215.1 FEUF) snarare än av restriktiva åtgärder mot personer (med stöd av artikel 215.2 FEUF).

21 Kommissionen har bestritt sökandenas argument och gjort gällande att det angripna beslutet är tillräckligt motiverat.

22 Tribunalen erinrar om att när det gäller förfarandet för registrering av ett föreslaget medborgarinitiativ enligt artikel 4 i förordning nr 211/2011, ankommer det på kommissionen att pröva huruvida ett sådant förslag uppfyller de villkor för registrering som anges i artikel 4.2.

23 Vad gäller dessa villkor föreskrivs det i artikel 4.2 b i förordning nr 211/2011 att ett föreslaget europeiskt medborgarinitiativ ska registreras av kommissionen förutsatt att det ”inte uppenbart [faller] utanför kommissionens befogenhet att lägga fram ett förslag till unionsrättsakt för att genomföra fördragen”. Det är endast när ett föreslaget europeiskt medborgarinitiativ – med hänsyn till dess ämne och mål, såsom dessa framgår av den obligatoriska informationen och i förekommande fall den ytterligare information som har lämnats in av organisatörerna i enlighet med bilaga II till förordning nr 211/2011 – uppenbart faller utanför kommissionens befogenhet att lägga fram ett förslag till unionsrättsakt för att genomföra fördragen som den har befogenhet att vägra registrera det föreslagna europeiska medborgarinitiativet med stöd av nämnda bestämmelse (dom av den 12 september 2017, Anagnostakis/kommissionen, C-589/15 P, EU:C:2017:663, punkt 50, och dom av den 7 mars 2019, Izsák och Dabis/kommissionen, C-420/16 P, EU:C:2019:177, punkt 54).

24 Enligt artikel 4.3 andra stycket i förordning nr 211/2011 ska kommissionen, om den vägrar registrera ett föreslaget medborgarinitiativ, informera organisatörerna om skälen till denna vägran.

25 Enligt rättspraxis kan det förhållandet att ett föreslaget medborgarinitiativ inte registreras inverka på möjlighet att utöva sin rätt att lägga fram ett medborgarinitiativ, vilken stadfästs i artikel 24 första stycket FEUF. Följaktligen måste det tydligt framgå av ett sådant beslut av vilka skäl registrering har vägrats (se dom av den 3 februari 2017, Minority Safepack – one million signatures for diversity in Europe/kommissionen, T-646/13, EU:T:2017:59, punkt 17 och där angiven rättspraxis).

26 Den medborgare som lägger fram ett förslag till medborgarinitiativ måste beredas möjlighet att förstå skälen till att detta medborgarinitiativ inte registreras av kommissionen. Det ankommer på kommissionen, när ett förslag till medborgarinitiativ läggs fram, att göra en bedömning av det men även att motivera sitt beslut att vägra registrering med hänsyn till beslutets inverkan på det faktiska utövandet av den rättighet som stadfästs i fördraget. Detta följer av den rättighetens beskaffenhet,

vilken – såsom anges i skäl 1 i förordning nr 211/2011 – ska stärka unionsmedborgarskapet och förstärka unionens demokratiska funktion genom medborgardeltagande i unionens demokratiska liv (se dom av den 3 februari 2017, Minority Safepack – one million signatures for diversity in Europe/kommissionen, T-646/13, EU:T:2017:59, punkt 18 och där angiven rättspraxis).

27 Uppfyllandet av de mål som anges i skäl 2 i förordning nr 211/2011, nämligen att medborgarna ska uppmuntras att delta i det demokratiska livet och att unionen ska göras mer lättillgänglig, försvåras allvarligt om ett avslagsbeslut inte är fullständigt motiverat (dom av dem 3 februari 2017, Minority Safepack – one million signatures for diversity in Europe/kommissionen, T-646/13, EU:T:2017:59, punkt 29).

28 Skyldigheten enligt artikel 4.3 andra stycket i förordning nr 211/2011 att upplysa organisatörerna om skälen till att deras förslag till medborgarinitiativ inte kan registreras utgör det specifika uttrycket, när det gäller europeiska medborgarinitiativ, för skyldigheten enligt artikel 296 FEUF att motivera rättsakter (dom av den 12 september 2017, Anagnostakis/kommissionen, C-589/15 P, EU:C:2017:663, punkt 28).

29 Enligt fast rättspraxis ska den motivering som krävs enligt artikel 253 EG vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha av att få förklaringar. Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63; se även dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 88 och där angiven rättspraxis).

30 Även om det är riktigt att institutionerna inte är skyldiga att i motiveringen till de beslut som de antar ta ställning till samtliga argument som de berörda personerna åberopar vid dem under ett administrativt förfarande, är de icke desto mindre skyldiga att redogöra för de omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för besluten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169, och dom av den 6 september 2012, Storck/harmoniseringskontoret, C-96/11 P, ej publicerad, EU:C:2012:537, punkt 21).

31 Det är mot bakgrund av dessa principer som tribunalen ska pröva huruvida kommissionen har lämnat en tillräcklig motivering i det angripna beslutet.

32 I förevarande fall konstaterade kommissionen i det angripna beslutet, såsom erinras om i punkt 6 ovan, att en rättsakt som omfattar ämnet för det föreslagna medborgarinitiativet endast kan antas på grundval av artikel 215 FEUF (skäl 5) och att den inte hade befogenhet att lägga fram ett förslag till en rättsakt för antagande på den grunden (skäl 6). Kommissionen förklarade att det föreslagna europeiska medborgarinitiativet således uppenbart föll utanför kommissionens befogenhet enligt artikel 4.2 b jämförd med artikel 2.1 i förordning nr 211/2011 (skäl 7).

33 Det framgår således av motiveringen i det angripna beslutet att kommissionen grundade sitt avslag på det skälet att den saknade befogenhet att lägga fram ett förslag till rättsakt som kunde svara mot målet med det föreslagna europeiska medborgarinitiativet, eftersom den enda tillämpliga rättsliga grunden enligt kommissionen var artikel 215 FEUF.

34 Tribunalen konstaterar emellertid, i likhet med vad sökandena har gjort gällande, att det angripna beslutet inte preciserar varför kommissionen ansåg att endast en rättsakt som antagits med stöd av artikel 215 FEUF kunde motsvara målet med det föreslagna europeiska medborgarinitiativet. Även om det underförstått framgår av lydelsen i det angripna beslutet att kommissionen ansåg att de övriga bestämmelser som sökandena åberopat i sitt förslag till medborgarinitiativ, bland annat artikel 207 FEUF, inte kunde utgöra en lämplig rättslig grund för den åtgärd som avses i det föreslagna europeiska medborgarinitiativet, har kommissionen inte heller förklarat sitt resonemang i detta avseende.

35 Frågan huruvida en sådan motivering i det angripna beslutet är tillräcklig ska bedömas mot bakgrund av följande överväganden.

36 För det första grundade sig det angripna beslutet på att kommissionen uppenbart saknade befogenhet att lägga fram ett förslag till rättsakt som kunde svara mot ämnet för och målet med förslaget till medborgarinitiativ. Denna påstått uppenbart bristande befogenhet förklarades med att kommissionen ansåg att den föreslagna åtgärden uteslutande omfattades av Gusp.

37 Kommissionens bedömning av ämnet för och målet med det föreslagna europeiska medborgarinitiativet i enlighet med ovan i punkt 23 nämnda rättspraxis och, följaktligen, av tillämplig rättslig grund, var således av väsentlig betydelse för det angripna beslutet i den mening som avses i den rättspraxis som det erinras om i punkt 30 ovan. Härav följer, i motsats till vad kommissionen har anfört, att den i det angripna beslutet borde ha förklarat sin analys av korrekt rättslig grund.

38 Det är uppenbart att kommissionens motivering i det angripna beslutet, som i huvudsak endast hänvisar till artikel 215 FEUF som den enda möjliga rättsliga grunden för en rättsakt som kan svara mot målet med det föreslagna europeiska medborgarinitiativet, inte gör det möjligt att förstå resonemanget avseende valet av denna rättsliga grund. Att kommissionen i skäl 6 i det angripna beslutet anförde att den saknade befogenhet att anta ett beslut om ”att de ekonomiska och finansiella förbindelserna med det berörda tredjelandet helt eller delvis ska avbrytas eller begränsas”, vilket är ett återgivande av ordalydelsen i artikel 251.1 FEUF, underbygger på intet sätt den bedömningen. Kommissionen har nämligen inte förklarat varför den ansåg att den åtgärd som avses i förslaget till medborgarinitiativ med nödvändighet och uteslutande måste kategoriseras som en rättsakt som föreskrev att de kommersiella förbindelserna med ett eller flera tredjeländer skulle avbrytas eller begränsas i den mening som avses i artikel 215.1 FEUF.

39 För det andra utgör innehållet i det föreslagna europeiska medborgarinitiativet en relevant omständighet, i den mening som avses i ovan i punkt 29 nämnda rättspraxis, vid bedömningen av om motiveringen i det angripna beslutet är tillräcklig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 september 2017, Anagnostakis/kommissionen, C-589/15 P, EU:C:2017:663, punkterna 29 och 36–39).

40 I förevarande fall har klagandena i förslaget till medborgarinitiativ uttryckligen, och vid ett flertal tillfällen, hänvisat till den gemensamma handelspolitiken och till bestämmelser som rör detta område.

41 Sökandena har nämligen, i det avsnitt i förslaget till medborgarinitiativ som avser målet med initiativet, angett att kommissionen ska ”se till att EU:s politik är konsekvent och förenlig med de grundläggande rättigheterna och internationell rätt på alla EU-lagstiftningens områden, även den gemensamma handelspolitiken” (punkt 3 ovan) och, i avsnittet om ämnet för förslaget, vidtagande av åtgärder för ”[r]eglering av kommersiella transaktioner” med ockuperade områden (punkt 2 ovan).

42 Vidare har sökandena, under rubriken ”Tillämpliga bestämmelser i fördragen och i internationell rätt”, hänvisat till en rad bestämmelser som rör den gemensamma handelspolitiken (punkt 4 ovan). De nämnde särskilt artikel 207.1 och 207.2 FEUF, som bland annat föreskriver att åtgärder som fastställer ramen för genomförandet av unionens handelspolitik ska antas av Europaparlamentet och rådet genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, samt artikel 3 FEUF, av vilka det

framgår att den gemensamma handelspolitiken är ett område där unionen har exklusiv befogenhet. De har dessutom hänvisat till två förordningar som antagits på området för den gemensamma handelspolitiken, där handel med vissa typer av produkter från tredjeländer regleras, vilka bland annat villkorar den med ett tillståndssystem, och till två domar från domstolen avseende tillämpningen av unionens rättsakter på detta område.

43 Det framgick således av uppgifterna i det föreslagna europeiska medborgarinitiativet att klagandena önskade att kommissionen skulle lägga fram ett förslag till rättsakt om gemensam handelspolitik på grundval av artikel 207 FEUF.

44 Kommissionen har med rätta påpekat att den inte var skyldig att i det angripna beslutet ange att var och en av de bestämmelser och de påstådda rättskällor som sökandena nämnt i förslaget till medborgarinitiativ saknade relevans.

45 Mot bakgrund av de uttryckliga och upprepade hänvisningarna till den gemensamma handelspolitiken i förslaget till medborgarinitiativ, och särskilt till artikel 207 FEUF, ankom det emellertid på kommissionen i förevarande fall att förklara varför den underförstått drog slutsatsen att den åtgärd som avses i det föreslagna europeiska medborgarinitiativet, med hänsyn till dess ämne och mål, inte omfattades av detta område och således inte kunde antas med stöd av artikel 207 FEUF. Det angripna beslutet innehåller emellertid inte någon motivering i detta avseende.

46 Eftersom det angripna beslutet grundade sig på övervägandet att förslaget till medborgarinitiativ uppenbart föll utanför kommissionens befogenhet, är bedömningen att nämnda förslag inte kunde hänföras till den gemensamma handelspolitiken av väsentlig betydelse för det angripna beslutet. Till skillnad från Gusp är den gemensamma handelspolitiken ett område där kommissionen har befogenhet att lägga fram ett förslag till unionsrättsakt på grundval av artikel 207 FEUF.

47 För det tredje ska frågan huruvida motiveringen av det angripna beslutet är tillräcklig bedömas mot bakgrund av syftena bakom artikel 11.4 FEU, artikel 24 första stycket FEUF och förordning nr 211/2011, nämligen att uppmuntra medborgarna att delta i det demokratiska livet och att göra unionen mer lättillgänglig. Såsom tribunalen erinrar om i punkterna 25–27 ovan ska kommissionen, på grund av dessa mål, tydligt ange de skäl som motiverar avslag på en ansökan om registrering av ett förslag till medborgarinitiativ.

48 Eftersom en fullständig motivering saknas blir det svårt att ge in ett eventuellt nytt förslag till europeiskt medborgarinitiativ där kommissionens invändningar mot det första förslaget har beaktats. Av samma skäl försvåras även uppfyllandet av de mål som anges i skäl 2 i förordning nr 211/2011, nämligen att medborgarna ska uppmuntras att delta i det demokratiska livet och att unionen ska göras mer lättillgänglig (dom av den 3 februari 2017, Minority Safepack –one million signatures for diversity in Europe/kommissionen, T-646/13, EU:T:2017:59, punkt 29). Endast om kommissionen på ett lämpligt sätt hade redogjort för skälen till att den ansåg att den åtgärd som avses i förslaget till medborgarinitiativ uteslutande omfattades av Gusp och inte hade något samband med den gemensamma handelspolitiken, hade den levt upp till målsättningen att främja medborgarnas deltagande i det demokratiska livet, i enlighet med artikel 11.4 FEU och artikel 24 första stycket FEUF samt syftena bakom förordning nr 211/2011.

49 Mot denna bakgrund, och utan att det behöver prövas om kommissionen i det angripna beslutet även borde ha preciserat vilken punkt i artikel 215 FEUF som var tillämplig på den åtgärd som avsågs i förslaget till medborgarinitiativ, finner tribunalen att det angripna beslutet inte innehåller tillräckliga uppgifter för att sökandena ska kunna förstå varför ansökan om registrering av förslaget till medborgarinitiativ avslagits och för att tribunalen ska kunna pröva huruvida detta beslut är lagenligt. Beslutet uppfyller således inte den motiveringsskyldighet som följer av artikel 296 FEUF och artikel 4.3 andra stycket i förordning nr 211/2011.

50 Av detta följer att talan ska bifallas på den andra grunden och att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga grunder som sökandena har åberopat.

Rättegångskostnader

51 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska sökandens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) **Kommissionens beslut (EU) 2019/1567 av den 4 september 2019 om det föreslagna medborgarinitiativet ”Se till att den gemensamma handelspolitiken är i överensstämmelse med EU-fördragen och förenlig med internationell rätt” ogiltigförklaras.**

2) **Kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 maj 2021.

Underskrifter